

За інженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 27 (487)

П'ятниця, 18 вересня 1992 року.

Телефони редакції:
4-74-17, 22-68.

ТРИ доктори наук, вісімнадцять кандидатів наук, 2400—3000 фахівців з обчислювальної техніки — такий вклад в науку і технічний прогрес внесла кафедра обчислювальної техніки, яка 12 вересня відзначила своє 20-ти річчя.

З цієї нагоди відбулося урочисте засідання ученої ради факультету інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії, на якому

КАФЕДРИ ОТ—20

виступили керівники інституту, факультету і кафедри. Відзначався великий потяг молоді до оволодіння професією. Щороку при вступі на цей факультет відбуваються найбільші конкурси.

Кафедра і факультет гордяться такими своїми випускниками, як доктори техніч-

них наук В. П. Кожемяко, М. П. Байда, Б. Я. Ліхтциндер, професор Ю. С. Данилюк, доцент А. М. Петух та інші. Силами кафедри було організовано і проведено чотири всесоюзних науково-технічних конференцій.

Ювілярів привітали колишні випускники, колективи інших факультетів і підроз-

ділів інституту. З цікавістю слухали виступи перших викладачів, керівників кафедр, а також гостей з інших наукових закладів.

Напередодні в клубі відбулась прес-конференція, в якій на запитання студентів відповідали викладачі. Вона пройшла невимушено і цікаво.

Л. ВЕРХОВСЬКА,
асистент кафедри ОТ.

ЗА КОРДОН

З початком нового навчального року редакція відчувала деякі труднощі з доставкою газети. Наш постійний експедитор, дуже сумлінний і акуратний чоловік Олександр Станіславенко влітку розраховувався.

— Чого?
— Поїхав, — кажуть, — у Польщу валюту заробляти.

Знайшов там якусь роботу. Ну, що ж — добрі часи настали. Наша країна стає схожою на людей — можна виявляється, поїхати на роботу в сусідню державу, а потім вернутись.

Це наштовхнуло на думку: «А як же наш учений світ? Чи їдуть туди науковці, педагоги?»

До розряду приємних належить та новина, що їдуть до нас. З запровадженням у вузі канадської, триступеневої бакалаврсько-магістерської системи навчання до ВПІ подали заяви 260 осіб з різних країн, які хочуть стати студентами на контрактній основі, тобто, вчитимуться у нас за долари. Крім того, здобуватимуть вчені звання за контрактом і 15 аспірантів.

Їхали б вчитися за рубль і наші студенти, аби їм знання мов і гроші. Безмовність робить людей німими, малоосвіченими. Знання кучай мов по закінченні вузу в усьому цивілізованому світі — норма, у нас же — виняток.

З недовірою, наприклад, сприймається той факт, що професор А. О. Жуков знає, як рідну, англійську, французьку, китайську, чеську. Тим часом, нічого дивного. Народився в емігрантській сім'ї росіян у Празі, котрі в пошуках роботи переїхали до Шанхаю. Ось вам уже знання двох мов, у середовищі яких жив і зростає, а навчатися пішов до Шанхайського технічного університету «Аврора», де викладання велося французькою, а вивчення англійської було правилом.

До речі, на ім'я професора Жукова нещодавно надійшов виклик з далекого Шанхаю. Його рідного університету там уже нема. Запрошує читати лекції науково-дослідний інститут «Технологія машинобудування», в якому Андрія Олександровича знають як видатного спеціаліста з проблем ливарної галузі, зокрема, чавуну.

— Вилітаю з Москви 5 жовтня, — розповідає А. О. Жуков. — Читатиму лекції не тільки в науково-дослідному інституті, але і в університеті «Чаотонг». Зараз маю стати учасником третього зльоту випускників нашої рідної «Аврори», який відбудеться 17 жовтня. Попередні два скликалися в Гонконгу і Сан-Франціско. На них, я, природньо, втрапили не міг — не пускали. Тепер же, через 43 роки після закінчення, сподіваюсь на цікаві зустрічі і нові знайомства.

— Ви будете в Шанхаї

днів 35—40. Це коштує великих грошей...

— Що правда, то правда. Хотів їхати з дружиною, але за один тільки квиток з Москви до Шанхаю треба платити сто тисяч карбованців, про що професор, навіть двічі доктор наук і мріяти не може. Я одержую гроші тільки на дорогу до Москви, а всю решту бере на себе сторона, яка запрошує.

Спасибі ж тим людям, які хочуть почути слово нашого ученого і не шкодують на це коштів.

...В Берлін виступати з доповіддю на міжнародній конференції «Робота з дисплейними пристроями» поїхав професор Олександр Петрович Ротштейн. Дорога та різні дрібні витрати — за рахунок інституту і командированого. Житло забезпечують організатори конференції, 39 марок добожих — теж вони. Для безкоштовного проїзду в громадському транспорті Берліна придбано шестиденний квиток.

...З німецького університету Карслутена надійшов лист від професора фон Путткамера «З 01. 10. 90 р. по 30. 09. 91 р. Ігор Тютюнников працював у складі моєї робочої групи в якості стипендіата від ДААД (академічна служба обмінів). Я дуже задоволений його роботою і хотів би підтримувати контакти з вашим вузом у Вінниці, уклавши певну угоду».

Для розширення наукових зв'язків між ВПІ і університетом Карслутена прошу дозволити Тютюнникову І. С. службові відрядження з 01.01. 1992 р. в наш університет на факультет Інформатики. Там він повинен продовжити розпочату наукову роботу в складі робочої групи, будучи стипендіатом ДААД. Буду здякним за підтримку».

Ігор Тютюнников поїхав за викликом. Але дивує не це, дивує те, що вони нам ще й дякують за те, що ми відпускаємо нашого співробітника навчатися у них за їхні ж гроші. Хочеться сподіватись, що скоро настануть часи, коли ми будемо в світі не на правах бідних родичів, хоча й не зобиджених розумом, зате з порожніми кишенями. А покищо, спасибі й за це. Як не як, а інтегруємося в палітру світової науки.

Ось ще один факт. Доцент кафедри фізики В. В. Черніш з 84-го по 88-й рік працював викладачем університету «Едуардо Модлане» в Мопуту. Добре працював. З Мозамбіку знов надійшло запрошення прийхати на міжнародну наукову конференцію з природничих і технічних наук. Це таки далекенько і дорого. Але їде. Колеги виручать. Тим паче, що в офіційному виклику з сухими канцелярськими фразами сусідній цілком сімейна, українська: «Обов'язково привези сала!».

НА ВЕЛИКИЙ УЧЕНИЙ РАДІ

11 листопада на своєму черговому засіданні учена рада обговорила доповідь проректора Ю. А. Буренникова «Про стан дипломного проектування і підсумки роботи державних екзаменаційних комісій по випуску молодих спеціалістів у 1992 році». Відзначено, що в порівнянні з попереднім навчальним роком організація дипломного проектування, якість проектів і робота ДЕК в цілому поліпшились. 1992-го року випущено 1178 молодих спеціалістів. 71 отримали дипломи з відзнакою, 80,1 процента дипломних проектів виконані з реальними рішеннями і конструкторсько-технологічними розробками, 93 проценти — з застосуванням ЕОМ. Більше уваги приділяють питанням організації дипломного проектування і роботі ДЕК випускаючої кафедри. Теми дипломних проектів, наприклад, були видані студентам в основному своєчасно, всі випускаючі кафедри за винятком АП, РТП вчасно представили в учбовий відділ документи на голів ДЕК, теми дипломних проектів вившувались для ознайомлення з ними студентів, попередній захист вже практикувався на всіх кафедрах, крім ЕС, ЕСМ, МЕ, ЕППГ та СГ, на яких попередній захист провадився відбірково. Не зафіксовано зривів роботи ДЕК.

Добре була поставлена робота по організації дипломного проектування на кафедрі МРВ і ВК, ЕСМ, ААГ.

Відзначено також цілий ряд недоліків. Так затримали закріплення тем дипломних кафедр АІВТ, ЕППГ і СГ, АІЗБ, ФКП. Не скрізь регулярно велися екрани ДП, а на кафедрах ПМ і ОС, ОТ вони були відсутні взагалі. Мала місце невідповідність назв дипломних проектів у наказі ректора і протоколах ДЕК. Траплялись недоліки у веденні протоколів, виконанні проектів.

Обговоривши і підсумувавши всі зауваження, учена рада прийняла розгорнуту постанову

ПОЛІТИЧНИЙ МЕТРОНОМ

7.09 — 14.09

Під кінець року, а особливо, мабуть, наступної весни ми гостро відчуємо, що хліб — теж найдорожчий харч політики. Власне, відчуємо це уже й сьогодні. Мало не щодня статистика звітує про те, скільки треба заготувати зерна на зиму і скільки його заготовлено. Переможних інтонацій при цьому не чути. Чути, здебільшого, тривогу, інколи — грім, якщо з коментарями виступають громовержці з найвищих ешелонів влади. Навіть президент Кравчук підіграв до цієї артилерійської роботи на самому старті хлібозаготівель, щоб, як тепер видно, задати кампанії бадьорий темп першої заповіді, як ця робота свого часу помпезно називалась в компартійних кабінетах і була елементарним грабунком села, з якого, часом, виміталось все до зернини і по тому втричі дорожчим поверталось до того ж колгоспу, але вже манною соціалістичної держави.

Нинішнє літо виразно показало, що наша, так звана, нова і незалежна держава, зовсім не нова — це той же заіржавілий механізм, що скрипів на просторах від Сахаліна до Карпат 70 з лишком років і продовжує скрипіти й далі. Врочисте проголошення людянолюбної декларації в незалежній

Україні — не що інше, як стара компартійна пропаганда і найпомітніше це виграло на проблемі хлібозаготівель. Всім підприємствам держава дозволяє визначати ціни на свою продукцію. Ми з вами це відчуваємо на власній шкірі і набагато сильніше, ніж хотілося б. Згідно державної логіки, ціни на власну продукцію повинні б самі визначати також колгоспники і фермери, адже кудайку, чоботи, спеціалісти, знаряддя праці вони одержують за параметрами без соромного ринкового зсидництва. Зерновий комбайн коштує понад мільйон карбованців. Щоб вижити, село мало б оборонити себе відповідною ціною на хліб. Але тут держава сказала своє компартійне: «Село розпоряджати власною працею не буде. Воно виконає обов'язкове замовлення держави за тими цінами, які йому продиктують!»

Іншими словами, село пропонують товар за тими цінами, які встановлюють колективи промислових підприємств, заготівельники, торговці, а селянин зроби цілком логічний зустрічний крок не дозволяють. «Продавай тільки так, як тобі сказано!»

Може, при цьому той, хто поспішить оддати зерно за командою чиновників, одержить від держави якісь стихійні мушкетерські старання?

лькість нових його маловідомих творів — 33 картини і 57 мініатюр. Благородний вчинок жінки дуже збагатив художній фонд Культурно-художнього центру ВПІ.

Н. КРАВЧЕНКО,
лаборант КХЦ.

Завдяки плідній роботі відомого вченого — доктора технічних і доктор хімічних наук Андрія Олександровича Жукова Вінницький політехнічний інститут став своєрідним центром вивчення властивостей чавуну і ливарної справи, обміну науковим досвідом та ідеями. Свідчення цього — міжнародна науково-технічна конференція «Антифрикційні зносостійкі чавуни», яка днями відбулася в інституті.

Взяти участь в ній вия-

ОСЬ ТАК ЖИВЕМО

Тамара Іванівна Коновалюк, вдова видатного українського художника Федора Зотиковича Коновалюка, не пориває зв'язків з нашим інститутом, де діє меморіальний музей митця. Днями вона передала для поповнення експозиції велику кі-

ДЕ Ж ВИ, РУХІВЦІ!

(Відкритий лист вінницькому Руху)

Ще й досі перед очима — багатолюдні мітинги на площі біля міської Ради, жовтоблакітні прапори, намети з голодуючими рухівцями. Вчитувався, вслухався у ваші полум'яні промо-ви, заклики і вимоги до властей і думав: ось і прокинулись сили, які зможуть захистити народ від сваволі можновладців, корупції, зловживань, нарешті справедливості восторжествує.

І справді, у ваших програмах на чільному місці стояли пункти про боротьбу з беззаконням, розгулом відомств, торговою мафією. Чув навіть, що провадили рейди перевірок магазинів, баз, організували свою торговельну інспекцію. А головне, — ви наполегливо добивалися демократизації суспільного ладу, стали одними з головних ініціаторів і діючими особами по демонтажу компартійної структури у місті, чимало ваших представників увійшли до складу законодавчих і виконавчих органів...

І все! І славно! Стало тихо і мирно, ніби всі цілі і наміри Руху (первісна його назва — Народний фронт сприяння Перебудові) досягнуті.

Що й казати, багато хто з вас таки досяг свого, зайняв солідний пост, має велику зарплату, забезпечив

свою сім'ю і... став цілком толерантним, зговірливим по відношенню до властей, де верховодять ті ж компартійні функціонери, перефарбовані в демократи. А про народ, від імені якого діяли, ви вже забули, перестали не тільки щось для нього вимагати, а навіть зустрічатися з ним...

І нема вже захисту від душителей і вимогателей.

Гадаю, не сліпі і не глухі, бачите, як щодня дряпаються вгору ціни на все і вся, як плачуть малоїмущі прошарки населення. Чи не одягаєте часом темні окуляри, щоб не бачили ваших очей ті, хто стоїть в довжелезних чергах за хлібом, молоком, зебрами і безробітні, яким нема за що купити той хліб чи молоко? Страх бере від передчуття ще страшнішого, адже ціновому безмежжю не видно кінця. Де ж ви, рухівці! Чому не виходите на площі, не виставляєте пікетів проти тих, хто грабує і знущається над народом!

А що роблять міські служби? Обклали населення непосильними податками і поборами. Щоб надіслати дитині, яка вчиться в іншому місті, листа чи посилку, треба викласти на пошті значну частину заробітку чи пенсії. Вартість користуван-

ня телефоном зросла в десятки разів, за виклик працівника служби побуту треба заплатити майже сто карбованців, за оформлення приватизаційного документа — більше п'ятисяти.

Де ж ви, рухівці? Чому не ганьбите керівників служб зв'язку, побутових і інших послуг за здирство!

І з торговельною мафією нічого не сталося, навпаки, вона стала ще нахабнішою. Обважування, обрахування, грубощі, антисанітарія — то вже дрібниці. Тоннами пливають за межі міста, області, України цукор, масло, олія, інші продукти, звісно, з великою вигодою для торговельників. Вони вже не криються, плювати їм на покупця, який змушений повертатися додому з голодних дітей з пустими руками, бо безсовісні базовики, продавці магазинів за спекулятивними цінами віддають все і оптом, і вроздріб приїжджим маклерам.

Де ж ви, рухівці! Чому стали байдужими до долі простих людей! Хто ж нас захистить? Офіційній владі, як видно, це до лампочки, так само і вам, на кого покладались стільки надій.

Лист ніким не підписано. Певно автор, чи автори побажали залишитися невідомими.

Схилом ярна тихо в'ється вуличка, ніби стінає річкою до Бугу. Приватні будинки хвалюють тиснуть до тротуарів, а двори застержливо дотримуються правил ідеальної чистоти. Можна подумати, що опиняєшся в старому провінційному містечку, аби з протилежного боку яри не насувалось бульдозерами нубічне громаддя нових будівель. Знаходжу потрібний дім. Дзвоню. Відчиняються двері і я стаю гостем художниці Т. В. Козирської. Розмовляємо. Вибачаюсь перед господинею, що кручусь,

ТАМ— ТАМИ ДУШІ

розглядаючи картини, котрі займають в кімнаті велику стіну. Вони нагадують давню забуте дитинство — в ті роки подобалось читати книги про названий світ Африки і в уяві вимальовувалися саме такі картини. Тому до Тетяни Василівни було два запитання: чому і звідки?

— Можливо, моє маляр-

ство має не дуже поважний вигляд, але сама не збагну, чому на схилі років маю насолоду малювати той дивосвіт? В Африці ніколи не була і зняйомих там не маю, — відповідає художниця, — Хочеться, щоб люди побачили мою працю.

Дорога Тетяно Василівно, мені теж хочеться, щоб якомога більше людей побачили ось цю чарівну фантазію, але як їх заохотити до цього, як їх навчити бачити такі таланти, як ваш?

На фото: художниця Т. В. Козирська і її картини. Степан ЛІСОВИЙ,

ЯК РОЗВИНУТИ СИЛЬНУ ПАМ'ЯТЬ?

Гаррі Лорейн

Цю, невеличку за розміром, але дуже багату змістом і винятково корисними порадами працю мудрого американця, принесли нам працівники культурно-художнього центру: «Надрукуйте, будь ласка, в декількох номерах. Не сумніваємось, що ця розвідка дуже прислужиться нашим студентам і допоможе багатьом стати пам'ятливішими і уважнішими».

Цілюмо поділяємо цю думку і починаємо друкувати поради спеціаліста.

в'ється на свій наручний годинник і скажіть: як позначена на його циферблаті цифра шість — арабською 6 чи римською VI? Обдумайте це раніше, ніж зиркнете на годинника. Вирішуйте, вважаючи, що від вашої відповіді залежить щось дуже важливе.

Вирішили? А тепер дивіться на годинника. Ну як? Може, на вашому годиннику взагалі нема цієї цифри? Маленький секундний циферблат займає її місце на багатьох марках сучасних годинників.

Правильно ви відповіли? Так чи інакше, вам для перевірки довелося подивитись на годинник. А тепер скажіть, котру годину він показував? Не пам'ятаєте? А ви ж подивилися на нього секунду тому. Отже, знову бачили, але не спостерігали.

Запропонуйте ці ж запитання вашим друзям. Хоч люди бачать свої власні годинники багато-багато разів на день, мало хто дасть вам правильну відповідь.

Я приділив час розмові про спостережливість тому, що це важливо для розвитку пам'яті. Інший, не менш важливий фактор — тренування асоціативного мислення. Ми не можемо запам'ятати нічого, що майнуло перед очима, але після спостереження (шляхом розглядання чи на слух) запам'ятовування можливе, якщо тільки об'єкт асоціюється в нашій свідомості з чимсь, що ми вже знаємо або пам'ятаємо.

Чи можете ви намалювати напам'ять що-небудь, що нагадувало б карту Англії? А як щодо Китаю, Японії або Чехословаччини? Найочевидніше, що у вас нічого не вийде. Але якщо я згадаю

Італію, то 90 процентів зразу ж подумки зобразять чобіт. Правда ж? А якщо ви його намалюєте, то вийде приблизний контур Італії». Системи і методи, описані в моїй праці, покажуть вам, як принцип свідомої асоціації може вживатись для запам'ятовування чого завгодно. Саме так — чого завгодно, включаючи імена й фізіономії, переліки, предмети, факти, цифри, промови і т. д., тобто, всього, що може знадобитися вам в громадському і діловому житті.

ЖИТТЯ — ЦЕ ПАМ'ЯТЬ

Мнемоніка, як основна складова тренуваної пам'яті, далеко не нова. Саме слово походить від імені древньогрецької богині Мнемозини і мнемонічні засоби вживалися уже в ті далекі часи. Дивно лиш те, що ці прийоми й досі багатьом невідомі, Володарі мнемонічних секретів викликають цікавість не тільки завдяки своїм незвичайним здатностям запам'ятовувати, але й завдяки захопленню родичів і друзів.

Дехто думає, що мнемоніка надто цінна річ, щоб ділитися нею з іншими. Чому б не бути єдиним в установі, хто може запам'ятати будь-який телефон, ціну, чому не бути єдиним в колективі, хто має такі блискучі якості?

Гадаю, тренування пам'яті треба поставити на міцну основу — цюмоу й присвячена моя праця. Я, звичайно, не збираюся вчити вас самому акту запам'ятовування, але мені хотілося б передати вам багато власних знань і досвід, які можна застосувати на практиці.

(Далі буде).

ПОСТ ЗДОРОВ'Я ДОПОМОЖИ СОБІ

У нашому клубі любителів бігу нараховується близько 50 чоловік. Створений при ньому центр природних методів оздоровлення, широко використовує в своїй роботі багато положень системи Іванова, як її називають в народі. Так, набув поширення метод загартування бігом. Члени клубу Рем Кутьков, Павло Білокур, Володимир Орлов, Марлен Безродний, Олександр Ковтанюк та інші круглий рік захоплюються оздоровчим бігом, роздягнуті до пояса. Це дає помітний оздоровчий ефект — ось уже більше десяти років вони не хворіють простудними захворюваннями або переносять їх швидко і в легкій формі.

Заняття за системою Іванова допомагають також розвитку багатьох позитивних рис характеру, таких, як доброта, спокій, урівноваженість тощо.

Сьогодні пропонуємо читачам плід роздумів, спостережень і 50-річного досвіду згаданого Іванова. Його поради, сподіваємось, допоможуть нашим читачам в поліпшенні здоров'я, профілактиці багатьох захворювань.

Ось вони:

1. Двічі на день купайтеся в холодній воді і вам буде добре. Купайтеся, де можете: в озері, річці, ванні, приймайте душ або обли-

вайтеся. Гаряче купання завершуйте холодним.

2. Перед купанням або після нього вийдіть на природу, станьте босими ногами на землю, а взимку — на сніг, хоча б на 1-2 хвилини. Вдихніть через рот декілька разів свіжого повітря і подумки попросіть собі і всім людям здоров'я.
3. Не вживайте алкоголю і не паліть.
4. Намагайтеся хоч раз на тиждень обійтися без їжі і води — з п'ятниці о 18-20.00 до неділі — 12.00. Якщо важко, то тримайтеся хоч добу.
5. О 12.00 в неділю вийдіть на природу босоніж і кілька разів вдихніть повітря. Після цього можете їсти все, що вам подобається.
6. Любіть навколишню природу, не засмічуйте її.
7. Вітайтеся з усіма всюди і завжди, особливо з людьми похилого віку.
8. Допомагайте людям, чим можете, особливо бідним, хворим, скривдженим, нужденним. Робіть це з радістю. Відгукніться на їхню нужду душею і серцем і ви придбаєте собі багато друзів.
9. Подолайте в себе жадобу, лінощі, самовдоволення, страх, лицемірство, гордість, користоловство. Вірте людям і любіть їх. Не говоріть про них погано, несправедливо і не слухайте та-

ке про них від інших.

10. Звільніть свою голову від думок про хвороби, смерть. Це — ваша перемога.
11. Думку не відділяйте від діла. Прочитали — добре та найголовніше — працюйте.
12. Розповідайте і передавайте досвід цієї справи, але не вихваліться. Будьте скромними.

Я прошу, благаю всіх людей: займіть своє місце в природі, воно ніким не зайняте, але ніким не може бути куплене ні за які гроші, а тільки власною працею.

Члени КЛБ «Ювентус» інституту використовують систему П. Іванова ось уже 15 років. Це були роки спроб і помилок. Тільки тепер ми остаточно зрозуміли, що в кожному з нас щось-таки змінилось. Хочеться творити добро, йти до людей з відкритими серцями і любов'ю. Звертаюся до всіх: не бійтеся бути добрими і довірливими, прийміть всім серцем і душею систему Учителя Іванова. Ваше життя стане щасливішим. Звертайтеся до центру природних методів оздоровлення — одержите відповіді на всі питання, які виникли.

В. Олійник, голова оздоровчої комісії профкому ВПІ.